

АНАБЭЛЬ ЛІ

Эдгар По

(пераклад Драбені Ганны, 21 група)

Гэта было невядома калі
Ля прыморскага замку зямлі.
Там расквітнела паненка адна –
Прыгажуня Анабэль Лі.
Мы пакахалі адно аднаго,
І адзінаю марай жылі.

Калі я быў падлеткам, дзяўчынкай яна,
Ля прыморскага замку зямлі
Зараджалася наша каханне –
Паміж мной і Анабэль Лі.
Анёлы, убачыўшы гэта з нябёс,
Прабачыць нам не змаглі.

І аднойчы (было гэта вельмі даўно
Ля прыморскага замку зямлі)
Цёмнай ноччу з нябёсаў вецер падуў
На маю Аннабэль Лі.
І прыйшла на чакана яе сваякі
Ад мяне яе павялі,
Каго глыбока схаваць у грабніцы
Ля прыморскага замку зямлі.

Анёлы і напалову
Шчаслівымі так не былі.
Іх зайздрасць – гэта прычына
Таго, што да соннай зямлі
Вецер з цёмнага неба спусціўся,
Каб забіць Анабэль Лі.

Не кахалі, як мы, нават тыя,
Што старэйшымі шмат былі.
Не кахалі мацней нават тыя,

Што мудрэішымі шмат былі.
Ні анёлы з высокага раю,
Ні пачвары з марской глыбіні
Не змаглі раз'яднаць нашы душы –
Маю і Анабэль Лі.

Месяц больш не падорыць мне мары
Пра дзіўную Анабэль Лі,
Зоры больш не ўспыхнуць на небе
Для цудоўнай Анабэль Лі.
Свет не ўбачыць аблічча каханай
Прыгажуні Анабэль Лі.
Я ж навек застануся з нявестай
У труне. У прыморскай зямлі.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ